

Оператор техцентру станції Клесів Марія СМІЦЬКА: “Дар нагадав про себе у снах”

Таланти даються кожному. Та якщо в одних вони виявляються та реалізуються швидко, то в інших – визрівають тривалий час, очікуючи сприятливого моменту для втілення. Так сталося і з Марією Смицькою, оператором станційного техцентру станції Клесів Рівненської дирекції. Хоча потяг до творчості супроводжує її усе життя, талант прокинувся лише після того, як жінці виповнилося 40 років. З того часу вона прославилася на весь район тим, що вишиває бісером унікальні ікони.

На залізницю Марія Смицька прийшла 20 років тому, слідом за батьком та братами, які працювали машиністами.

– Навіть якщо раніше і помічала в собі хист до мистецтва, то якимось чином не зважала на нього. Просто не було на це часу: я багатодітна мати, маю п'ятеро дітей, яких виховувала практично самотужки, тому було дуже важко, – розповіла Марія Смицька. – Тепер діти по-

виростали, з'явилося більше вільного часу. Почала захоплюватися усім. У кожному листочку я бачу красу, розумію, що з нього можна зробити, як реалізувати його в картинах чи вишивці.

За три роки у творчому доробку пані Марії зібралось 6 полотен, вишитих бісером. Усі вони – ікони, здебільшого із зображенням Богородиці. Є у доробку образ святого Пантелеймона, а у планах

– святий Георгій. Релігійну тематику жінці підказали її сні.

– Певний час мені регулярно снилися сні про релігію, – згадує вона. – Це були церкви, лики святих. І саме після тих снів у мені пробудився талант вишивати бісером ікони. Саме тому мої роботи – на церковну тематику. Творячи їх, я очищаюся. Можна було вишивати пейзажі, поїзди, різні натюрморти, але душа в мене лежить тільки до ікон. Значить мені дано такий хрест нести, вишивати і дарувати людям на своїх картинах Бога.

Пані Марія раніше не вчилася вишивати бісером – сама інтуїтивно відчула і “додумала” техніку вишивання. Спочатку жінка захопилася вишивкою, в'язанням, та одного разу по телевізору побачила картини, вишиті бісером і людей, які цим займаються. Її це дуже зацікавило. Поміркувала, як це можна зробити, купила бісер, картини для вишивання хрестиком і взялася до роботи.

– Якщо людина вишиває хрестиком, нитками, так само можна нанизувати бісер і вишивати. Принцип схожий, – переконана Марія Смицька.

На кожну картину жінка витрачає сотню гривень, до трьох кілограмів бісеру та близько місяця роботи осінніми і зимовими вечорами.

– Вишиваю не щодня, – каже мисткиня. – Адже вдень я на ро-

боті, після роботи треба ще зайнятися господарством. А вишивання бісером потребує зосередженості та уваги. Це дуже клопітка робота – бісеринка маленька, дірочка – ще менша, треба таку ж голочку, відповідне освітлення. А ще кожен бісеринку треба прорахувати, вишити, вирахувати, щоб обличчя співпало, очі, щоб зображення на іконі було, як живе. Тому я відкладаю творчість на холодну пору, коли вечори довгі. Часом до півночі сиджу, дуже цікаво побачити, яке воно буде наяву в загальних обрисах.

Колеги та друзі, дізнавшись про талант Марії Смицької, подбали про її участь у районному конкурсі в Сарнах. Запевняють, що

сама вона ніколи б не подалася на жодну виставку, адже дуже скромна. І хоч жінка отримала визнання та диплом, а місцева газета підготувала публікацію про картини, пані Марія вважає, що її творчість – не для слави чи комерції, а насамперед для душі та для її дітей.

– Вирішила, що залишу дітям таку згадку по собі, – розповіла Марія Смицька. – Тому готую картину і знаю, яка кому дістанеться, щоб і онуки знали та пам'ятали, що була у них баба Марія. Хоча вже зараз картин більше, ніж дітей, але готуюся нову вишивати. Хочеться і церкві щось подарувати, зробити свій внесок, а далі – побачу.

Богдан ЮРОЧКО
Фото автора

Зустріч із юністю

Студентські роки – це період, який назавжди закарбовується у пам'яті та серці. Тоді здається, що час пливе дуже повільно. І тільки в останні дні за студентською лавою розумієш, як насправді швидко все минає. Після навчання дорога у доросле самостійне життя стелиться кожному в різних напрямках, розкидаючи учорашніх друзів у різні куточки області, країни і навіть світу. Але тоді й зустрічі сповнені більшою радістю, щирістю. Одна з таких зустрічей відбулася нещодавно у випускників Львівського технічного училища №52. Враженнями про цей незабутній день із газетою поділився один із випускників, провідник моторвагонного депо Тернопіль Василь Попко.

У далекому 1981 році в технічному училищі №52 була сформована група №10 за спеціальністю “Помічник машиніста тепловоза і електровоза” (ПМТІЕ). Нашими наставниками були майстри Микола Бумащенко та Олександр Циб'яков. У групі навчалися 34 хлопці. Всі були дружні і завжди допомагали один одному, бо не кожному легко давалася технічна спеціальність. А час швидко спливав, наче пісок крізь пальці.

Якось несподівано зустрілися Василь Попко і Микола Фіалкович, тоді й народилася у них ідея організувати зустріч на річницю формування групи. Кілька місяців відшукували зв'язки із колишніми одногрупниками. Спільними силами вдалося поінформувати 20 осіб, на зустріч приїхало 14.

Коли нарешті побачилися, то не всі одразу впізнали один одного. Роки беруть своє. Спочатку пішли в Палац залізничників, зробили спільне фото на пам'ять, згадали роки, коли приходили сюди на різноманітні заходи. Потім поїхали у Львівський технікум залізничного транспорту. Тут, на третьому поверсі, колись знаходилося училище.

Василь Попко з усмішкою на обличчі згадує:

– Тепер, коли зайшли на подвір'я технікуму, то воно здалося нам таким невеличким, а коли нога ступала сюди вперше, то все навколо здавалося таким величезним. Ходили коридорами, де панувала тиша і

спокій, і душу огортав приємний щем за минулим, якого вже не повернути. Зробили ще кілька фотографій. Вперше за 30 років ми повернулися до будівлі, з якою нас так багато пов'язує.

Пізніше колишні одногрупники поїхали в ресторан, щоб відсвяткувати зустріч, поспілкуватися. Перед застіллям чоловіки помірилися, священник отець Степан – брат-близнюк Василя Попка поблагословив їх. Гуртом пом'янули загиблого в Афганістані одногрупника Михайла Гринишина і більшість викладачів, яких уже, на жаль, нема серед живих. Зав'язалася цікава розмова. Хоча, як зізнався Василь Попко, з братом

Степаном їхав на зустріч із великим хвилюванням. Думав, чи знайде спільну мову із знайомими, адже минуло стільки років, хлопці, мабуть, дуже змінилися. Та все було настільки добре, весело, приємно, що душа співала від радості.

Друзі ще більше поринули у спогади, коли отець Степан загравав на гітарі. Перші звуки струн, перші ноти голосу не залишили нікого з присутніх байдужим. Всі тепер уже дорослі чоловіки, як і колись дружно заспівали у два голоси. Василь Попко впевнений, що всі були раді побачитися.

– По обличчях бачив, що всі щасливі, адже до зустрічі ми були один для одного, як закриті книги, і було цікаво хоча б за тих кілька годин довідатися хоч кілька сторінок із життя кожного нашого товариша. Василь Попко привіз із собою на зустріч і студентські фотографії, яким уже виповнилося три десятки літ. На одній із них кожен записав свої координати і поставив підпис. Як виявилося, не всі присвятили своє трудове життя залізничі. Серед присутніх були і священник, і журналіст, і вчитель, і водій маршрутного таксі. Але ця “перекваліфікація” не завадила гарно поспілкуватися.

– За два роки зустрінемося знову, – запевнив Василь Попко. – Це вже буде річниця випуску. Обов'язково візьмемо із собою своїх дружин, адже вони теж частина нашої життєвої історії. Думаю, що їм буде цікаво. А ще хотілося б зробити альбом і вмістити туди студентські фотографії й світлини з наших зустрічей. Тож окремо хочу подякувати редакції газети “Львівський залізничник” за цю публікацію. Ми всі сподіваємося, що решта наших одногрупників побачать нас, прочитають про нашу зустріч і відгукнуться. Для зручності залишаю номер свого мобільного телефону: 098-964-93-27.

Юлія ВАСИЛИНА, студентка факультету журналістики ЛНУ ім. І. Франка